

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.590 van 28 oktober 2015
in de zaak A. 217.024/XIV-36.673**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Schütt
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Van Noortstraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 september 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 150.989 van 18 augustus 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 september 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Er is geen wettelijke bepaling die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht om op een vraag om uitstel in te gaan en het al dan niet verlenen van uitstel behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om

die beoordeling over te doen. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2015 blijkt dat verzoeker werd bijgestaan door een raadsman, dat een tolk Tamil aanwezig was en dat hij bijkomende stukken heeft neergelegd. Verzoeker maakt dan ook geen schending van het recht van verdediging aannemelijk. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middel gaat verzoeker eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt dat “het in onderhavige procedure een interpretatie *sensu strictu* betreft van verzoekers medewerking aan het LTTE en zijn individuele verantwoordelijkheid in het oorlogsgebeuren en niet het beoordelen van ‘de LTTE als groep met criminele doeleinden’” en dat de stelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat het LTTE zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van het internationale humanitaire recht, het internationale recht inzake de mensenrechten en in bepaalde gevallen aan oorlogsmisdrijven en misdaden tegen de menselijkheid “er echter niet toe [kan] leiden dat het volstaat vast te stellen dat verzoekers activiteiten in het verlengde liggen van een organisatie uit de lijst van terroristische organisaties om te concluderen tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt in het bestreden arrest net gebruik van de devolutieve werking van het beroep met hervormingsbevoegdheid tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om diens beoordeling waarbij hij zich steunde op het Besluit 206/379/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 mei 2006 tot uitvoering van artikel 2, lid 3, van Verordening (EG) nr. 2580/2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme, en tot intrekking van Besluit 2005/930/EG niet te volgen en een eigen beoordeling, gebaseerd op de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ en de informatie vervat in het administratief dossier, in de plaats te stellen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dat “verzoekers beslissing om tot het (bittere) einde aan de strijd deel te nemen en verkiest zich als LTTE soldaat aan de Sri Lankaanse leger over te geven in plaats van zich als burger te verstoppen, [...] volledig in de lijn [ligt] van deze eenheid, van hun zware trainingen en hun doorzetting, bezwaarlijk kan zijn bewering dat hij dit had gedaan omdat ‘hij risicoschuw was geworden’ [worden gevolgd]” en dat “net het gewapend en in uniform

overgeven aan het Sri Lankaanse leger [...] uiterst risicovol [was] nu uit alle informatie blijkt dat tijdens de burgeroorlog beide oorlogvoerende partijen op ernstige wijze, aanhoudend de mensenrechten hebben geschonden en er aldus geen enkele garantie was [...] dat [het] Sri Lankaanse leger het oorlogsrecht zou eerbiedigen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit aldus op omstandig gemotiveerde wijze dat het feit dat verzoeker zich in zijn uniform heeft overgegeven zijn fanatisme aantoont, waarmee ook, minstens impliciet, verzoekers grief werd beantwoord. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams